اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دي کتاب سره ډیره
خواري کړی ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې
ډیر سخت منع دی

پښتونستان

پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

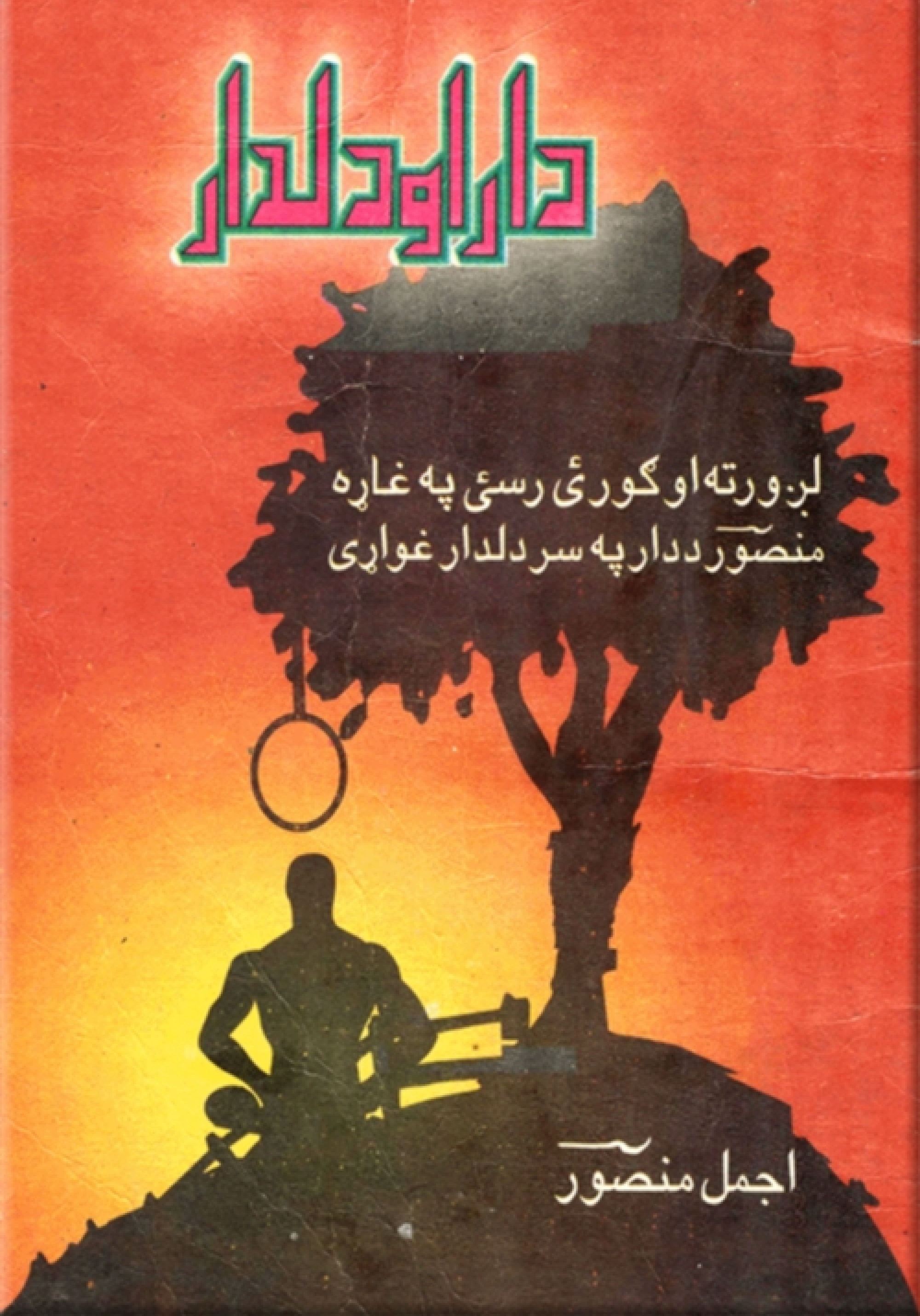

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ـــــــــــــــ دار او دلدار

ديکوال نوم ـــــــــــــــ اجمل منصور

کتابت ـــــــــــــــ محمد رسول پښتو اکيډمي

سرپانه ـــــــــــــــ ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د ګ سهره

شمير ـــــــــــــــ پنځه سوه

د چاپ کال ـــــــــــــــ نولس سوه اته نوي

قيمت ـــــــــــــــ ۳۰، روپۍ

خرونکي

کالج بک ډپو توپۍ (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منته

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساګر۔ جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے۔ د ماغه ښاغلي دي چې زه ئې دې کتاب چاپ کولو ته رو پارولم زما حوصله ئې یو په دوه کړه۔

عطاءالرحمن زهیر۔ ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علي دوسهره او سید افضال شاه (سادات ګرافکس لاہور) چې زما د دې کتاب سر پانړه ئې هم جوړه کړې ده دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم قدم مرسته کړې ده۔

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همېش خلیل دي دواړو زما په دې کتاب څو کرښې لیکلي دي۔ زه د دې پوره ته ذکر شوُو ملګرو او مشرانو سره د سید قیوم۔ افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي) د توپي نورو هم ډېره، ډېره منته کوم چې زما حوصلې ئې اوچتې کړې۔

اجمل منصور

شهیدان (توپي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور ـ دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړهٔ اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بيانېږي چې هر څو که د غه اصطلاحات يا واقعيات زاړهٔ دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بيان بيان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي ـ په د غه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بيانېږي ـ

زمونږ د نوي دور يو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے ـ او د غني خان د خلې دې خطاب سره ئې ښځي انصاف کړے دے ـ اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے ـ لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئينه کښې کتلې دي ـ

منصوره څه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې څرګند له يو ړهٔ

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغهٔ تو له شاعري مجموعي طور په د غه خيال د نګينه ده ـ زهٔ ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوندکښې دومره ژور فکر لري۔ حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا ښاغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري۔ زه دده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په دا سې عمرکښې دا سې آمد ته نور څهٔ وئیلے شي؟ زه د روایت مطابق د هغهٔ شاعرۍ ته دعا نهٔ کوم د هغهٔ ژوند ته دُعا کویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو ډېر څهٔ به روښیکي۔

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلونکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پېدا نهٔ ترې پېدا دي
نهٔ بدلېږي په يو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجده وته موليوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندونې جنتيان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سيال ئې نشته دے بې سيال دے ذوالجلال

ماښام مال
نيل چوپال
۹۲-۳-۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتونکښې به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه کونګ دې شمه بل که درنه سوال او کړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۹۲ - ۱۲ - ۳۱

ماځیګر مال

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

دا چې مخې اول ماته په ولاړه وو
نن ئې زه در کښې ولاړ یمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زه څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نیا سره واصل شوم

اوس د جانانه کیله او کړمه جانانه
زه د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دیدن په وخت دې جانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله ډېر بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مُسکے مُسکے وو د رقيب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خواته مې کښېږي جوړ کړ پردمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ يو تپوس درته کوُمه
د ستاسو خېمنتوب دے که خېمن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب يې پوهه نه شم
او ستاسو نظر په کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې يې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه گيله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبر بیږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل ډېر مې په میکده کښې
چې په لمن یې موځونه کېږي

دا کوم انصاف دی وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګې کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګي مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لیونې شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګوډېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلې يار مې په نظر نهٔ راځي
دُنيا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر اومې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده ئې د ماځيګر کړې وه
تيرې خورې شوې ماځيګر نهٔ راځي

ساقي وبل داته چې د نشه راشه
د ميخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمگين يم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم ليونے کړمه منصورهٔ
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
مُلا که خُله کېښوه یو ځل په شونډو

رشید[1] په مچ مجروح[2] په سترګو ټيکي
هیڅ اوښه لیکه تکل په شونډو
په تخیل کښې لېونتوب را واخلي
کله مچ را مې شي غزل په شونډو
غاصب مې ځکه ګنهګار بولي
مانه دې پاتې شیش محل په شونډو
پرون یې ماته وویل څنبل ګناه ده
نن یې شراب څیله بهېدل په شونډو
غونې زیګ شي په ما وربېښم
اجمل چې خُله بدم د اجمل په شونډو

۱- مامون رشید رشید ۲- مشتاق مجروح یوسفزی

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

مونږ د ژوند په ژرنده دل يُو
که کور کران دے خو ناکام دے
دا چې يو سل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطې نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خیالات خواره واره شول
روان که لږ شان کم وو نو حواس زیات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وایه څنګ به مې له تا نه زړګے بېله شي
منکرې چې مې تمول په امارات خواره واره شول
ما وې یار ته به یو، یو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په مازغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما ښه مې اباسین ته په سلګو کښې داسې ووې
تنها شوم چې تمول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به یې هم اوري هم به یې وایي په سرو شونډو
منصوره که نرې کښې دي ابیات خواره واره شول

پښته ۲۳-۳-۹۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستوري نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسو نه پرې وغورځېږي
زاهد د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګے څه لیونے غونډې دے
یار سره هم په قیل و قال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئ پروا مهٔ کوه
دا لیونے به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نهٔ لري
کنه مسکین دې په وصال کښې ورک شي

د چا څنګل ورېل کښې نهٔ دوکېږي
منصوره د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفي لوُ يول هم فنكاري ده
د چا شونډي ښكلول هم فنكاري ده

د حسينو ژړول هم فنكاري ده
د حسينو خندول هم فنكاري ده
تش دا نه چي ارمان اووژني فنكار شي
دا ځوبونه تېښتول هم فنكاري ده

ګوانه دا ګوري د هرچا ريزده نهٔ دي
بلا زړونه دړدول هم فنكاري ده
يا رب ګاه خندا كښي ووئيل منصوره
ستا په شان غزل ليكل هم فنكاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما ځيګر پيا ټي شو
هغه منګي هغه ګودر پيا ټي شو

خنګه منزل ته زه ور ورسيږم
چې نيمه لاره کېنې د سبر پيا ټي شو
آخر پښتون يم ميلمه خنګه وشرم
د يار غم کور کېنې د ځيګر پيا ټي شو
اشنا زما د سره کوز نه کړلو
د عشق په پتې مې په سر پيا ټي شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کورخوا کېنې مې ګادر پيا ټي شو

پياکل منصور په جانان هرڅه بائله
تش د لفظونو جادوګر پيا ټي شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو درا تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوره په ما رانهٔ شې
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

ستړگو مې سترگو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دې د پیالو نهٔ یمه

څله مې سوري اوس په کتو اولي
اوس دې د ذرهٔ نه دوتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سندرې مه وایا
چې شه بې وفا سندرې مه وایا

یو ځل مې د زړه نه او وباسلے دے
بېرته د اشنا سندرې مه وایا
دا مې سرمایه ده د دې سترګې ژوند
څه وایې چې دا سندرې مه وایه
غلے شه ساه واخله په ټول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سندرې مه وایا
خُله مې ماته نه ژبه چاړې دنه ده
یاد وې چې زما سندرې مه وایا

نن ګل مخي دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سندرې مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړګی د سترګو رپ کښي ورک شو
دا لېونی د سترګو رپ کښي ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نه شوه
ګودر منګی د سترګو رپ کښي ورک شو
چې زما پرښتو سره رونښتلو
ستا ميخکې د سترګو رپ کښي ورک شو
بېګاه چې ما پرېښه ځله کښېنو له
سور اتڼګې د سترګو رپ کښي ورک شو
یار چې لا ګل زلفو کښي اېښې نه وو
چې پسرلی د سترګو رپ کښي ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوږ ګڼلو
هغه لالی د سترګو رپ کښي ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مړ چيچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقيبانو سره
بيا راله مړ راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغيارو ذکر څه له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګيه څرګ دې منم خودا زما واوره چې
ګلونه هير نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور يمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبه ماڅوڅ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

"گُل"

ته مې د زړګي ګل يې
ته مې د پټکي ګل يې
ما نه ور کېدے نه شې
ته د پسرلي ګُل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خمار
ستا خندا بهار بهار
زړه زما بيمار بيمار

ته د ليونې ارمان
ته د ليونې ګل يې

ځوند دې زلميتوب کوي
ځوند مې ليونتوب کوي
زړه په زلفو خوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورين رُخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نهٔ کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
مانه ورکېږې نهٔ شې
ستهٔ د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پڅي مې په ښه نه راځي
نوم بې په خوله نه راځي

ما درته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ما ته
په نیمه شپه نه راځي
مونږه تل ساندې وايو
مونږ له ټپه نه راځي
یاره که هر څه ووے
ماله غصه نه راځي
پښې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا شکو ګیله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نهٔ وینم سوزېږم
زهٔ تر کومې به سوزېږم زهٔ تر څو به ویلې کېږم

زهٔ د ژوند او مرګ په داسې برید ولاړ یمه زړګیه
کهٔ ساه اخلمه قتلېږم، کهٔ ساه نهٔ اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن بۀ هر یو چوپال سوزي
نن بۀ هر څه ژړېږي
هره پېغله بۀ سر توره
د سر تاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې یاره
زوے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نۀ وه
هغه پېغله سر تورېږي
پښتون ورک پښتون تالا شۀ
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

زما ګُل د وطن شو خاورې
ګولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سی کښي
خپل وطن ته وادهٔ کېږي

نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرنا شته
نهٔ زما پېغلې ګډېږي

د رقیب په ساز شو نو
پښتون هر ځاے تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښي
دا حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د سِتم په لاس وهلي یُو مونږ دواړه
حسینو په دردمن زړهٔ دردولي یُو مونږ دواړه

هر چا زمونږ په غم د خوشحالۍ تمبل وهلے
د هر چا په خفګان تل ژړېدلي یُو مونږ دواړه

رېبار رو ما دیار د کور چنه پرېښودې نهٔ ده
رقیب کهٔ د جانان چم کښې ګنځلي یُو مونږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
ګنځل مهٔ کړه یو بل ته نازولي یُو مونږ دواړه

تش نوم مو یو شان نهٔ دے په کردار کښې هم یوشان یُو
منصوره یار له دار بانده ختلي یُو مونږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
څکه ساقي د میکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم دوا لوتلې
څنګه په چل چلکنې دې پښنې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې اوویستې

غربته روک شې دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

تا به منصور غوندې په دار اوخېژې
که دې جانان جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماڼۍ

وه د کالام غیږه کښې لوړې شوي یه
څوب وینم که ته وې چې ماڼۍ ته څو

جیب کښې یو پیسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وې چې ماڼۍ ته څو

زهٔ درسره لاړ بانسې قدم نا خلم
څنګه ته لا څهٔ وې چې ماڼۍ ته څو

څنګه دې خنی نه کوکله شوې ئې
بیا به راته نهٔ وې چې ماڼۍ ته څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وېشل چې په سینه کښې مې کوګل دے
دا کوګل نه قتل ګاه ده سُور مقتل دے

ته پرون سيرې کړېوان چې چم ته راغلے
چا وېشل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښې چې ستړې شوې نو زړه ته ئې وښل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره سزل دے
ستا بنا شت نو ورځ تر ورځه سېوا کېږي
زما عشق خو د غربت په زړنده دل دے
ز لمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې اېسله وس اختے پل دے
داسې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پېرنځ تګ د عوېٍ ار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړند نه شول
دېخوا نه روس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د شیش محل زه د چوپال یمه

ټولو ته یو شان ټول را ته یو شان دي
ستوری یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړې په جنجال یمه
اوس مې ماتې اوسنله پوه شوم
یاره باکمال یې بې کمال یمه
پاڼې مې غیرت د تاریخ ډکې کړې
نر یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بر، ګرېوان سیرې پښې ابلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندې زېښت ګله
ستا د یاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغور ځېږي
قدم اخلي ورتاوېږي!
د جانان وېښته سپينږي
کال په کال چې بوډا کيږي
زهٔ به خندا ورته وويم
نوے کال دې مبارک شه

د ګټونه ماشوماني
دا چې وسه دا خواراني
چې دوديه پسې ژړيږي
چې يې خوله نه را تولېږي
زهٔ به خندا ورته وويم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړهٔ زړې زړې کړي
په مخ اوښکې يې بهيږي
د چا زړهٔ پرې نهٔ خوږېږي
زهٔ به خندا ورته وويم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچې ږي
دا ورې ورې پاڅې ږي
د غنمو نه چې دېږي
په جامو کښې نه ځېږي

زهٔ به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
ټولې خبرې په لویه لار کښې
څوک د دهٔ په حال خبرېږي
چې به دهٔ به څهٔ تېرېږي

زهٔ به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې راروان دے
دې کښې مانه یار روان دے
یار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړهٔ خوږېږي

زهٔ به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مینه کښې ګهائل دے
دم درود پرې نهٔ چلېږي
بچې په یار پسې دردېږي

زهٔ به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې مې زړګي ته رانږدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مه خوبېږه
غېږ کښې د لېږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړه درځ طبیب نه شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون یې ماته وویل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان وویل!
مُلا د نخوارې عقیدې جانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مستي مې راوستلې شي بهار کښې
د زړګي وينې به اوتولم ګلزار کښې

ستمګره ياره کله به لا دروځې!
تور د سترګو مې سپينېږي انتظار کښې

شهزادګۍ د شپږه غونډ په ما خبر کړې
د يوسف پشان په حال شوم کړمار کښې

که زموږ کلي کښې داسې محل نشته
چا سپيا کې دي تېلې ستا سونبار کښې

ماته يودي لېونے يمه منصور يم
فرق نه کوم په دار او په دلدار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړي رقیبو لمسولې دې
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کله چاته پښتانه وایم

سرې وینې رواني مې د زړې شي
چاته چې د استان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې زړه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښتا به رویکم رنګین غونډې غزل سپر لیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سپر لیه

ستا به ورتګ باندې محفل چې سپېره شوې وُو تل
راشه روښانه که ئې بیا هغه محفل سپر لیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپر لیه
والله چې نه کوي قرار پکښې کوګل سپر لیه

په کوم محل کمو مانۍ کښې چې ستا هوانه لګي
خاورې دې شي هغه مانۍ هغه محل سپر لیه

پرون ربباد چې راله ستا د راتلو زیرې راکړو
لایم تر او سه په انتظار باندې رحجل سپر لیه

د آزادۍ په ورځ ښته ۹۳-۸-۱۴ سحر مال خیل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهې به د رقیب په چل او ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د سیل احوال معلوم شي
چې سورې سورې د ننه په کوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په ټوټو، ټوټو کېږې د زړهٔ غل شي

مُلا جانه تا نه هم به جنت هېر شي
کهٔ اودهٔ چرې ته د ښکلي په څنګل شي

تهٔ اجمل پوره اجمل نهٔ يې اجمله
تهٔ اجمل به هله شې چې سم اجمل شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ منصور په زړۀ ملال يمه د ترکو
هم په طمع د وصال يمه د ترکو

عاشقي کښي به څوک کوم يو سوال وکړي
زۀ سر سنګے د هر سوال يمه د ترکو

دُنياوي کار سانه نۀ کېږي يارانو
چي ا نښتے په جنجال يمه د ترکو

چي په مخ يې د ويښتو خطونه راشي
ډېر خنده په د غمي حال يمه د ترکو

دا چي ما اجمل د خان په څوا کښي کښېنه
محلتے او کليوال يمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګي غواړي لال غوندې مې وکښې اوسېدل
نور نه ګټي زمانه اباد وکښي اوسېدل

پروا مه کړه زړګيه که د سختو پټا راغله
حسرت مې دی دیدار تورو ګېڅو کښې اوسېدل
روکښي د ملاجانه نور دې نه زور د وعظونه
دیار سره کوم به مېکدو کښي وسېدل
له ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترڅو به زړه کوم ستا په کوڅو کښي اوسېدل
مظلوم بانديې چي ظلم ته غیرت وايې ملګرو
څه نور نه کوم د لته پښتنو کښي اوسېدل

منصوره لیونیه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړي د منصور په شان زړګوټه اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د تې وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرخه: اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرمو کښي اوسېدل په طرخه
لیکلے دو -
نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېږي دا سې بل چې ځان له يار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر به له ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نورڅهٔ دي
بنګلې يار مې تل تېښ با سي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زيړ وي پښتي مې رڼي په بدحال يم
ستا په وړاندې ګل مخيه چې ګفتار کړم
چې يوځل وايي زما نامه وا نخلې
لږ نے يمه بيا هم دلدار دلدار کړم
پرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوىٰ ګړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال يم تهٔ ګرم نهٔ يې
چې نړۍ کښې دې د نسکو تو به کار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ پیکه غونده کښې شپه ده
څو یار څوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړهٔ نه به اوسهٔ ځي
زما مینه پښتنه ده !!
څم ورځم ډیوې بلومه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شپنځ په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څهٔ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راشهٔ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړه زما ځیګره څه شوې
زما د زړه نه ناخبره څه شوې

زه خو ژوندے یم ستا د مینې په نوم
د بیاکې مینې نه منکره څه شوې
په هغې لویه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څه شوې
صبا به هر ځائے کښې دا چغې آورم
اخر د لفظونو جادوګره څه شوې
ښشته دے پېغلې نه منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څه شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائې منصوره چې ستمګره څه شوې

میاشتنی ریکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ بیا څهٔ کوم د روم و شام ښکلي
څو اکښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

بې موتېره چا سره یاري نهٔ کړي
دا سې ازموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره که تا یاري پالې وه
اوس به په دنیا نهٔ وو بدنام ښکلي

سو بڼ څو په کنځلو کښې هم نهٔ یادې
نور څو کوي هر چاته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړي بیا یې ماته کړي
دا منصور دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کړې
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې مې ژوندون دے

رقیبه که هر څه او کړې صبر ولے مې ترې نه شي
ددې کوڅو ملنګ یم دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څه او وېم جانانه
نه مړو کښې حسابېږم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یٔ شم چې ورکولې هغه شې غواړي
مانه مې زړګې د چا زړګې غواړي

اوس به بنهٔ په نره مزدوري کوُم
ګُل چې اوسېدو له کورکې غواړي
دا ستاپه دولت ستا په محل نهٔ ده
مینه صفا زړهٔ صفا تندې غواړي
وینه د زړګي دې پرېنه اوشیند ېې
څوک چې په خپل کلي کښې سپړلې غواړي
څنګ به یارانه ورسره اوپالم
څ مابنام چې خوله کښې رنګې غواړي
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بیا هغه سرې غواړي

ژوند یٔ ورله ټول خاورې ایرې کړلو
اوګوره منصورته بیا هغې غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یاری کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان نه په کمه ځله مالیار وایي زه یوې نه شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې واخستلې
ته د خیل محل خپلې بمانۍ کښې ځکه خوشحاله اوسې
زمونږ د خوارو ګریوانونو لمبې واخستلې
په تا سو هیڅ نه کړي اثر د نبارې درده خلقه
زه کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه تا ترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو نخو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمعه په ما ځه اونه شول
په ژوبل زړه کښې ارمانونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کوڅې په برتې دې تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هم وا اثر نه کوې
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو مره ساده توب کښې دې هوښیار کړمه
ګله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

را شه چې نن دا خبره پښینه کړو
زهٔ به دې تر کمې انتظار کړمه
ما ته جوړ د پاسه پا ګل نشته دے
ستل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې ژخې ئې در ته او ستا ئیم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نهٔ کړلو
زهٔ منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونے یم ما پرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صیاد دے

بې له تا نه سکه کور بغیر د مُوره
ستا په سرخوږۍ د زړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلے زړهٔ مې هر ځائے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما ځکښې زما ځیل اشنا شیداد دے

وه رباره نن پا کل منصور ته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېمانې قاتلانې
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا گانې قاتلانې
ژوند ے ارمان مې وژني خنداگانې قاتلانې

منت درته کوم گورے له مانه لرې نهٔ شې
زړگے مې ځوښوې ستا سو پشانې قاتلانې

اثر پرېسته گلابه زما آه فغان نهٔ کړې
بوځې مې قتلگاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهې او داسې وائې
ددې نه سپوا نشته سزا گانې قاتلانې

نادان زړګې مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېږه په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څه روزړګې یل څه وايُ
زړګې قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختیار غواړي

لږ ورته او ګوره رسۍ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړۀ په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما د خپل درد سندرۀ کولې ګله چرته کېنې وې

ستا په سر وایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه تۀ مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پانزیب مې واچول وربل مې خور شو
ما ته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زۀ لېونۍ وم د وفا په مطلب څۀ پوهېدم
جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېږده د یوې خبرې راکړه ځواب
چې په ما یې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داچې نهٔ دې درځې څواله غټې سرې دے
څوار زړګیه جوړې ستاخوښ شوے دے" دے

د جانان مخ ګلستان بریتېٔ ازغي دي
دګلاب په شان یې یو یو اننګے دے

پښتون یاره د دې خبرې مهٔ کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګرندے دے

څهٔ کهٔ عمرېٔ او یا کلونه تېر شهٔ
لا څو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدې شي او څوا ته مې کېنې
دا منصور څو عجیبه شان لیونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
د لټه د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه ځوزېده ستړے یم یارانو په قلارۍ پرېږدئ
ما ته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ ماغزه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښه نه لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګے دے که تور دے او که سپین دے
ماته خو یو د یوسف پشان حسین دے

دا زموږ د باغ غوټۍ په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغے خو ګل چین دے
څهٔ پرون خو باران لاروه کښې کړې
اے رببه اره نن به راشي اسمان شین دے
خاورې ژوند کښې د مستۍ سند دې وایم
دا سبق راته ښودلے اباسین دے
ماپرون وینل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار ذهین دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
کهٔ غزل د منصور څومره رنګین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ستر شو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماڼۍ د لوګو ډک بازار زمانه لګي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مړي د بے دیار مینه کښي
سرے په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدۍ څهٔ کهٔ دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورے سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي وېل چي دا منصور را ته پیاګل ښکاریږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدای خبر په روئ بانډې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژل
کوم پښتون په کور مېلمانه وژني
تا که د زړه راز ووې په دار شولې
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دې پروا مه کړه
ما خو دا خپل زړه دا خپل مازغه وژني

څه کنه هغه خو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لوړ

خدائے دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ښکلې ښکلې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے روښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
تهٔ په خپله یې ښکلې پینه
بیا جامې مهٔ اچوه سپینې
د بابې د زړهٔ قرار یې
د انور د بدن وینې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

بخښو تاته خوشحالیږي

چراغ ستا نه چاپېریږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلي ستا سره ګرځیږي
اې ستمګر د هر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې روسېدلې
ته یو ګل یوه غوټۍ یې
یو حسینه لونګۍ یې
د حسینو نه حسینه
د رنګ کلي شهزادګۍ یې
ستا خندا سره سپرلی شي
څه عجیبه بنا پیریږي
کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې روسېدلې
اې زما د زړه مسګرې
اې ستمګر اې جادوګرې
ستا تصویر د مینې جوړ که
اې د مینې انځورګرې
ستا منصور په تا قربان شه
اې دونبرې اې جادوګرې
کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې روسېدلې

دي ځوانړه خوانړه مي د قيصي خلق
څه رنګ دي لا ستا د ښارې خلق

تا چې مې ريښې ريښې کړ ګرېوان کنډه
وو به تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ماسره په خنګ کېنې او درېږې
يم حيران په څه اخلي لمبې خلق
يو رقيب خوند دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان مې دوي له پوره نه کړلو
څله کړي خدايا نو ته سجدې خلق
دا را ته د حورونه ځوانړه دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به اوګوري
هر ځائے کښې ے او ستائي نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تا ربښتيا وې زهٔ پاګل وم
چې د سوکه نهٔ سمېږي دا کږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه ترېنه اوکړو
چاچې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زهٔ د لادو بادو پرېوتم زړهٔ ست دے
نهٔ هېرېږي مې سرې شونډې او ومې خُلې

چې ښايسته ګلاب مستي کړي زړهٔ کښې وايم
کاش چې ښکل يې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغهٔ چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې سترګې مې خوږې لې د دُرشل د پاسه
سا ته څهٔ پته وه جانانه چې به ته را درومې
ما خو نهٔ سر دے ګومنځ کړے نهٔ مې لاس وينځلي
زهٔ خو لا هاغسې د بوال باندې څوکيا کې تيم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږ وه
زهٔ به جامې اوو ينځم ځان له به کمڅې اوکړمه
ته په شپېلۍ کښې غږ وه مې د ښائست سندرې

زهٔ به غويان بېتې ته بوځمه ګيا به اوکړم
ته را پسې روستو چوکه په لاس را منډې وهه
په شنو وابنو کښې به اوده شو غوان به موږ اوترو
ته به شپېلۍ غږوې زهٔ به دې ستا ټم تېو کښې
څو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپيا کې بره کېږ دم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا مننه خو تپوس کوُمه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د موټ نه پس یو خان دُعاکښې دا سې و وې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهر ونه چیړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم کهٔ واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائے شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلام کړي نا سته د رقیبو په تولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیر لستا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هر چاله بښګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یمه

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ځې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جارو ځې
غربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څهٔ و بېلے نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل ئې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ سره مې ځان او نغاړلو
بڼې پرغنډې وپله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کار پرېښوده
مراوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے ته زما پشانې نهٔ شوې
ژوندګۍ ځهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان او باسللو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبنسکې مې په مخ باندې را ماتې شوې
ته چې د وفالاره کښې پياتې شوې

اوس به د مُلا دخوانه پاسمه
بيا د محبت سندرې زياتې شوې

ما چې ببکښې خاورې په سرنوستې وې
من هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نه ېخلا کېدلو نحو مجبوره شو
اوبنسکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقيب دچم
ځکه يې حوصلې د زره ميراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهم
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته یې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زموږ د سر سودا کړې ده

خندګه په دار یې خبرې وی او کنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

زړګے مې نهٔ لګي د بیاره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څهٔ ولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې د ننه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
یار ته سلام نه پس د بیاره درسې ووایه چې
بغیر له تانه ایسار بېنې نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندون ستا په کوڅه کښې تېرکړم
زمانه نهٔ دے پاتې هیڅ پوله پېتې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان یم مروره یاره
او ګڼه دا مې آخرې ماخېګرے کلي کښې

زما یقین دے ځکه نهٔ دار ځم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داد سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړ ده چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نهٔ د رحم اشنا زما يقين دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څنګه پوهوم نهٔ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ په دهٔ باندې هم روڅښنه چې نشه شي
ساقي جانه ملاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ چې مخې د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعريم د ښائستونو طلبګار يم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار يم

زهٔ په ځوانه ځوانۍ دَل کړم د وخت ژړندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار يم
د رقيب سره جنګونه مې ياد ښ يي
ستا د مينې د جنګونو طلبګار يم
چې مُدام را سره ستا په ځاے يو ځاے وي
ستا د ياد ستا د غمونو طلبګار يم
تورو زلفو دې ژوندون راله ايرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار يم
ما رو تا چې پکښې يو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ويښه د خوبونو طلبګار يم

پروا مهٔ کوه رقيبه يو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور يم د دارونو طلبګار يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکه ماشوم چې بښاریه کښې ورک شي
داسې مې زړهٔ ستا نندار ه کښې ورک شي

چې دګل مخې مخ ښته او ګور مه
زما دردو نه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په څنګل کښې ورک شم
لکه مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږ ه چې اوښکو ته یله خود کښې راشو
زاهد چې اوښکې مېخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفا نهٔ بښاځي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیاربه څهٔ اووایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

دَ منصور یاربه څو په زړهٔ کښې وي ستا
خلې چې زوړ شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دوارو سترګو تور، که چې ورک نهٔ شي
یا یې ګل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان یې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما داشنا کور دے
ورته دوه سترګې خلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وې خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوږو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وانخلي
پام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ د دنیا مې چرته زور وانخلي
ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تنبر بڼ یې
چې یې قدم په خوا د ګور وانخلي
د لسته به څنګ غریب په خپله مړشي
چا نه روپۍ چې قرض پور وانخلي
د نوي دور بنګلي به خپل دې کړي خو
ستا په سر هیڅ چرې به تور وانخلي
بیا خو منصور نهٔ دے دروغ به وايي
ګل نه چې یا مې خُله په زور وانخلي

په کومه خُله به ځان ته وايي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار بیینه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کڼه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیښه ده

یو مابڼ ته ختې نهٔ شي
بل دې یویو سپړ پنه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بنه ده

د زړهٔ په کور کښې يار ساتم خوښونے نهٔ ساتم
صفائے وو ښل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغير د ياره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقيبه زهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوتو کوتو برېتو سره اونهٔ نخلي
د دې د يرې نه په پوزه مچکے نهٔ ساتم

تا سره مينه کوم مينه درنه غواړم ګټله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بوټغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ويجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زمايه نوم شرميږي زهٔ خوستايه نوم بد نام يم
داسي هېر به دي کړم ګله، څنګه تا ته چي ګمنام يم

زما ځان کښي د زړهٔ سره دا عادت چي شانه خوښ دے
چي د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام يم

ساقي نيست دي راته خراب دے کهٔ اوبو کښي نشه نشته
څنګ چي ومه يه پوځا ځکي ساقي ها غسي په جام يم

ستا د ميني پر مخ تګ دے په مزه سره روان يم
هر قدم تېکري خورمه، غور څېدلے ګام په ګام يم

نهٔ منصور خفه کومه نهٔ جانان نه صبر بے شم
سحر تا ته په سجده يم دا شنا چم کښي ما بنام يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي مانه نه هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راوربېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پټهو نهې ختم نه شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نه شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مه کړه
ارمانوسنه مې قتلېږي لا تر اوسه

دے
يم حيران چې منصور روغ دے که پاګل
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

درد چې د چا ګوګل ته ونهٔ رسي
هغه به ستا وربل ته ونهٔ رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به نږد منزل ته ونهٔ رسي
رو وایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونهٔ رسي
هغه به څهٔ سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونهٔ رسي
شرط پرې کېږدو رښنا زما غزل چې
ستا دې خُلې کنځل ته ونهٔ رسي

مړ به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لېوني اجمل ته ونهٔ رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به نخیله د ایرو غونډې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې ورېځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه روس د غنم رنګونخوا کښې ګوځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځي ښکلي غواړي
لېونیه مابه زر ، ذرې ،ذرې کړې

ملا وسیل شاه دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژني
بنه په غور راوګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
مونږ چې پټ پټونې کړو

تانه چې ورک شوي وم
مانه چې ورک شوي وې

روس دې خیال کښې راغلمه
ستا جوړې یاد ېږي نه

هاغه د روژو ما بنام!
مونږ چې الله هو به وې
بره د جړې په ګټ
مونږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څه یوهر شوې
روس درته دریاد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوې یه

هاغه زوړ اشنا دې یم
هاغه زوړ اشنا دې یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورنه زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوزېدو قابل دے

چې هر یو ښکلي پسې ځے، ځے کېږي
زما زړګے د سوزېدو قابل دے

انا الحق

یو ویشتمه که ئې که هم انا الحق ووې
په قسم چې به ئې جټ خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے لېونیه
چې بے ستا غونده کښې جټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ، مني روکنه

بغیر له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورینه شوله
زما د وینې رنګ، مني اوکنه
ماپه د هلې هم باچائي کړې ده
زما د تورې شرنګ مني او کنه
چې راکوزار شوم یار خندا کښې ووې
څنګه دسترګو جنګ مني اوکهٔ نه
بې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوډ
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا څو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه ځار
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه ځار
ستا د وګړو سپینو زړونو ځار
ستا د زلمو د همتونو نه ځار
له تا لوګې له تا قربان وطنه
په ما دهر وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زېږېدلې یمه
زه ستا په خاوره لوبېدلې یمه
ستا په نوم هر چا پېژندلې یمه
تا په قدم قدم ګټلې یمه
وطنه
مونږ ټول په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خیبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
پښتو د بل په وطن نه ورکوم
رسوم بېرغ دې تر آسمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دد ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونړه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تا تره که کوهستان دے
که ستا شند ور که ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کړم چېل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمان وطنه

ستا په نوم هر ځاے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مجبور یم
په تا بانګمه سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې آباد کړمه ګلستان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پیدا نهٔ کړو دیار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
دېدن له دې اشنا په ویرانو ګوره دېره دے
پرېښودے ستا د یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د تول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے پرتے په خپل ویران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسۍ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دلګیرم د وخت ژړنې
څو زه بیا هم د جامونو طلبګار یم

تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرو نو طلبګار یم

د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم

ما او تا چې پکښې یو وو که هغه وي
زه په ویښه د خوبونو طلبګار یم

چې مدام ما سره ستا په ځای یو ځای وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر او نه لیدو
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر او نه لیدو!

د یار د هجر په ډیوه باندې مې ځان او سپېځه
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر او نه لیدو.
ماته د ژوند د ښکلا څه پته ده څه ته وایي
ما زندان تورو تیږو کښې سحر او نه لیدو
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
نن مې د یار په اننګو کښې سحر او نه لیدو
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تار تار کړو ګله
چا په ریبنو ریبنو جامو کښې سحر او نه لیدو
موږ ه ټکې د ژوندون په هر ډګر او نه خوړې
موږ ه په دې سیږو تندو کښې سحر او نه لیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

چې کله مړشم زهٔ
نو ما په خاورو بنخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کهٔ بيا سوزېږمه زهٔ
خير دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې څکه
زما خوږ دوستګو
چرته هغه اونهٔ سوي
چې مې په زړهٔ کښې اوسي

دا وصيت دے زما
دا وصيت دے زما

يادګېرنه: دا پوره آزاد نظم ما د اردو ژبې د يو نظم په خيال کښې ليکلے دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق ورپسې تلي په اوښ به ئې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ ډېر خوشحالېږمه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځېږمه
ځکه کښې به جنجیان وي اوښ به روسټو کېږاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زمونږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهېلۍ به ورسره وي سنګ په سنګ کښې
څوک به ورله توره چاۓ، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

وائي د توپچي منصور ناوې خفه کېږمه
روس به ډېر عالم راشي غلي شه ډېرېږمه
تاله به کوسي او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library